

[Aksel Larsen.]

og de øjnede en lille bitte tue, så råbte de: nu vælter den gud være lovet, nu vælter den, og når den ikke væltede, sagde de: ja men vi håber da, der kommer en ny tue, og vi håber da, den vælter.

Jeg savner saglig begrundelse for, at man kan optræde på den måde. Jeg har allerede nævnt det, som Nordisk Råds økonomiske udvalg — og det består af alvorligt overvejende parlamentarikere — siger som sin mening: nu ser det ud til, at resultatet kan blive godt, og når man er færdig, må vi så bede regeringerne om at sørge for, at det går hurtigt med at få det godkendt i de respektive parlamenter. Dette sendes ud til offentligheden, men interesserer det den danske dagspresse, interesserer det hovedstadspressen? Nej, det må for alt i verden ikke nævnes; er der nogen, der er positiv over for Nordek, så skal det forties. Eller tænk på — ja, det er ikke for at hænge et bestemt blad ud, men alligevel — tænk på Politiken i dag. Nu ved hele den danske dagspresse, at nu må det betragtes som værende i orden, der er kommet et resultat ud af de nordiske forhandlinger. Når man blader om på handelssiden og ser på børskurser og fallitter, og hvad der sådan kan være, finder man en beskeden tospalter i Politiken om, at der vistnok er et resultat. Det er ikke for at rose Berlingske Tidende, jeg er ikke ude på hverken at rakke ét blad ned eller rose et andet, men Berlingske Tidende har det dog på forsiden. Jeg vover den påstand, at hvis Nordek var kuldsejlet, så havde det fået 6 spalter på forsiden af Politiken.

Jeg kan godt forstå, at der er mange her, der har troet, at Finland var i færd med at vælte de nordiske forhandlinger, for sådan blev de informeret gennem en væsentlig del af dagspressen enten af sensationslyst eller af ond vilje. Jeg har hele tiden ikke kunnet se andet, end at Finland med sine 2 udspil ønskede at sætte fart i det for at nå til et resultat. Og det har man jo fået. Ja men selv ved Finlands sidste udspil sagde man: så, nu kommer Finland med et alvorligt forbehold, nu kan det ikke lade sig gøre, for de vil forbyde Danmark og Norge at forhandle med fællesmarkedet.

Forholdet var det, at Finland sagde: vi forlanger, at skal det være Nordek, så skal

det være alvor, og så skal det være nu, men vi gør opmærksom på, at hvis noget nordisk land, inden vi har Nordek i havn, indleder egentlige forhandlinger med fællesmarkedet, så må Finland forbeholde sig at springe fra. Ja men det var da fuldkommen selvfølgeligt. Finland har hele tiden erklæret ikke blot på grund af det, man så diplomatisk kalder Finlands særlige situation — og jeg tror ikke, man behøver at tage med fløjshandsker på det dér — at Finland ikke ønsker at blive medlem af fællesmarkedet, så længe Romtraktaten er gældende, men at Finland ønsker en eller anden form for samarbejde med fællesmarkedet, en eller anden form for en slags tilknytning til fællesmarkedet. Det vil de se med velvilje på, og det har vi også fået udtryk for her i ministerens redegørelse. Men når Finland så kommer ud for, at politiske kræfter i Norge og Danmark og førende dagblade ikke uden tilknytning til politiske partier mere og mere hæsblæsende erklærer, at der kun er ét eneste formål med de nordiske forhandlinger, og det er hurtigst muligt at skaffe hele Norden ind i fællesmarkedet, og så er det for øvrigt revnende ligegyldigt, om der bliver noget nordisk samarbejde, ja, så er det da givet, at den finske regering må præcisere sin stilling og gøre det klart, på hvilke vilkår den forhandler.

Vel, hermed vil jeg altså også sige, at det sidste forbehold, Finland tog, som nogle var så opskræmt over, og som man ikke havde behøvet at være opskræmt over, hvis man overhovedet bare ville læse, hvad der var sagt af den finske regering, det er taget ind i den tillægsrapport, der nu foreligger: hvis noget land, efter at man er begyndt på Nordek, beslutter at indmelde sig i fællesmarkedet, så må traktaten tillempes de nordiske lande. Det er vel en ren selvfølgelighed, men en sådan beslutning vil ikke blive truffet, før forhandlinger med fællesmarkedet, hvis sådanne kommer, er færdige og man er nået til enighed og en regering derefter beslutter sig til for sit parlament at forelægge et forslag om medlemskab i fællesmarkedet. For et sådant er nu ikke besluttet, fordi der i 1961 blev indgivet en ansøgning, som siden den tid har haft det vældig godt i et arkiv i Bruxelles.

Der er her talt en del om målsetningen for det hele, og det har naturligvis ikke